

Vilh. Pram med fremstrakt Arm. „Dersom de Baand, du der taler om, virkelig ikke skulde kunne taale Sandhedens Styrkeprøve — nu, saa lad dem i Guds Navn briste! Men det har saavist ingen Fare . . . Og det mener du jo igrunden ogsaa selv, Sejling! Da vi igaaraftes talte sammen inde paa dit Værelse, var vi jo ganske enige. Da mente du jo ogsaa, at Tiden nu var kommen, hvor det aandelige Frihedskrav skulde rejses i sin fulde Styrke indenfor Kirkens egen Grund.“

„Du maa ganske have misforstaaet mig,“ afbrød Højskoleforstanderen ham, men blev samtidig stærkt rød. „Noget saadant har jeg aldrig udtalt . . . aldrig!“

Uroen i Forsamlingen steg. Frygten for de Meningsforskelligheder, som de sidste Tider havde aabenbaret indenfor Vennesamfundet, men som man af Hensyn til Modstanderne havde søgt saavidt muligt at dække over, greb pludselig alle under dette Optrin, der føltes som et ildevarslende Forbud om, hvad det store Møde vilde bringe. Men netop i det Øjeblik, da Striden mellem Vilh. Pram og Højskoleforstanderen truede med at udarte til et uhyggeligt Mundhuggeri, opstod der Bevægelse i Anledning af, at en høj, bleg Mandsperson, der hidtil havde holdt sig allerbagest i Tilhørerkresen, nu traadte frem og med svag Stemme bad om Tilladelse til „at ytre sig“.

Denne Mand var den af alle elskede, men samtidig dybt beklagede Kandidat Boserup, en Teolog og forhenværende Højskolelærer, der var bleven ramt af den Ulykke ved altfor ivrig Fordybelse i filosofiske og kritiske Skrifter at miste Troen paa Kristendommens Sandhed. Hvor tungt dette Tab havde været ham, hvor ensom og ulykkelig han følte sig i sine Tvivl, derom var ikke alene hele hans Person et saa talende Vidnesbyrd, at alle maatte gribes af Medlidenhed, og særligt kappedes Kvinderne om at vise ham Deltagelse; men han sagde det ogsaa ofte selv, at det var for ham, som om hans Sjæl laa Lig; og trods sit Frafald vedblev han stadig at søge tilbage til de Steder, hvor Troens Ord taltes. Derfor